

Part herefter Sagens videre Forsølgning, bliver han pligtig til at erstatte de med Mæglingens forretningen forbundne Omkostninger, nemlig Reiseomkostninger og Diæter til Commissionens Medlemmer, samt de med Indkaldelsefor forbundne Udgifter. og endelig

§ 5. Forlanger derimod den Part, der har sat Sagen i Bevægelse, at den skal forfølges videre, har Commissionen efter de nedenfor nærmere angivne Regler at taxere saavel Bygningerne med Grund og Haveplads m. m. som Markjorden, hver for sig. Om Udvalget af Forretningens, som der bør gives Parterne Vellyhed til saavidt muligt at blive, uden Ophold, at meddele enhver af Parterne skriftlig Underretning, og skal det da i et Tidrum af 8 Uger staae enhver af dem frit for at indgive Begjæring om Overtaxation til Commissionens Formand, der i saa Fald foranlediger, at der sammensættes en Overtaxations-Commission, bestaaende af 5 Medlemmer, af hvilke det ene, Formanden, udnævnes af Indenrigsministeren og 2 af hver af Parterne paa den i §§ 2 og 3 bestemte Maade. Den sidstnævnte Commissions Ansættelse er endelig, og det samme gjælder med Hensyn til den første Commissions, saavidt Overtaxation ikke af nogen af Parterne er begjært inden den ovennævnte Tidfrist.

Naar paa den anførte Maade Værdien af Bygningerne med Grund osv. saavel som af Markjorderne er bleven endelig bestemt, skal den Part, som ikke har begjært Afløsning, i et Tidrum af fire Uger være berettiget til at forlange, at den anden Part skal afstaae ham sin Eiendom, for den derfor ansatte Værdi, og paa de iøvrigt bestemte Vilkaar. Fremkommer ikke saadan Begjæring fra den nævnte Parts Side inden Forløbet af fire Uger, bliver den Part, som har foranlediget Taxationen, ligeledes inden Forløbet af nye fire Uger berettiget til at forbyde Overdragelsen af den anden Parts Eiendom, for den derpaa ansatte Pris m. v. Efter den nævnte Tidfrist kan derimod saadan Forbring ikke med Retsvirkning gøres gjældende, og skal det ophøvedet ikke være tilstedet den samme Person oftere, at reise Spørgsmaal om Afløsning, hvorimod denne

Ret ikke er betagen den senere Besidder af Eiendommen, derunder ogsaa indbefattet Kæsterens Enke. Skulde begge Parter have begjært Afløsning og Taxation, betragtes i den heromhandlede Henseende Bøndernes Eier som den, der har bedrøvet Sagens Fremme, saa at Valget først tilkommer Bygningernes Eier.

For det Tilfælde, at det er Bøndernes Eier, der søger Bygningerne m. v. afkal, han dog være pligtig til at overlade den tidligere Eier af dem Brugen af samme, saalænge Kæsteforholdet med Hensyn til Bønderne vedvarer, paa de Vilkaar, som nærmere bestemmes af Afsløsningscommissionen.

§ 6. Ved den af H. Hansen, B. Jensen og T. Jørgensen indkomne foreslaaede, at i Paragraphens andet Stykke, "den Linie, istædetfor, som ikke har begjært Afløsning" sættes: "som ejer Bygningerne"; at i 1ste Linie sættes istædetfor: "som har foranlediget Taxationen" og de Ord: "som ejer Markjorderne"; og at end det sidste Punktum: "Skulde begge Parter i m. v. Bygningernes Eier" udgaaer.

§ 6.

Ved Taxationen vil Commissionen have at gaae ud fra, at Bønderne og Bygningerne med Grund og Tilliggende anses som tilfammen udgjørende en Heelhed. Ved den særlige Vurdering af Bygningerne m. v. bliver derfor ikke at tage Hensyn til, hvad de efter deres Bestaaffenhed og Grundens med videre Tilliggendes Størrelse osv. i og for sig betragtet kunde anslaaes at være værd, men Vurderingen bør rette sig efter, hvilken Værdi Bygningerne m. v. maade antages at have som en væsentlig Bestanddeel af den hele samlede Eiendom, hvorhos der navnlig ogsaa bør tages Hensyn til den Betydning, som Besiddelsen af Bygningerne m. v. har faaet igjennem den særegne Afgang til at faae Kæste paa de tilhørende Jorder, som den ifølge de paa Stedet udvirkede Forhold har givet deres Eier. Ved Taxationen af Bønderne bliver i Lighed hermed ikke blot i Almindelighed at see hen til den Værdi, som en sliq. den almindelige Kæstevang undergiver, forlod ved Tæsteligheid kan antages at være værd, men derhos særligt at